

Múzeumban megtartott *Nemzedékek kulturális jellemzői* című konferencián tartotta, ahol a tanyáról városra beköltözött emberek életmódjáról beszélt.

De a hagyományörzés terén is elévülhetetlen érdemeket szerzett. 1989-ben az ő kezdeményezésére a Jászságban Jákóhalmán emlékeztek meg elsőként a Jászkun Redemptio-ról. Egyik szervezője volt a Tavaszi emlékhadjárat jász-sági eseményeinek, a szakköröseivel 2006-ban szintén elsőként elevenítették fel a *Jánoska eresztés* egykori szokását, amely kezdeményezéshez Jászdózsa, Jásztelek, majd Jászberény is csatlakozott.

Komoly szerepe volt a Jákóhalmáról kirajzott jászokkal való kapcsolatfelvételen is, melynek eredményeként ma is tartó kapcsolatot alakított ki Jász-szentlászló településsel.

Honismereti és hagyományörző munkájának egyik fontos pillére volt a közösségteremtés és a közösségépítés. Alapítója és hosszú ideig elnöke volt a Gubicz András Gazdakörnek, de a nevéhez fűződik a Jászsági Honismereti Egylet megalapítása, amelynek elnöki tisztét haláláig betöltötte.

Közreműködött a Kertbarát Klub és a Jákóhalmi Dalkör létrejöttében is.

Ő volt az, aki minden évben baráti beszélgetésre hívta Jákóhalmára a rendszerváltó polgármestereket, s ugyancsak ő adott helyet minden év december 28-án a Jászságért díjakok találkozójának is. Szakköröseivel együtt jó kapcsolatot ápolt a Jászság honismereti szakköreivel, akiket időről-időre meghívtak és vendégül láttak.

A honismeret és a hagyományörzés mellett imádott kirándulni, szakköröseivel, és a civilszervezetek tagjaival bejárta egész Magyarországot.

Utazásaik során kiemelt figyelmet fordítottak a kirajzott jász települések, valamint jász vonatkozású emlékhelyek felkeresésére. A másik nagy „szerelme” a rejtvényfejtés volt. Versenyről-versenyre járt, s mindenhol kiemelkedő eredménnyel szerepelt.

Megszámlálhatatlan társadalmi szervezetben és civil közösségben dolgozott.

Alapítástól tagja volt a Jászok Egyesületének, elnökségi tagként működött a Honismereti Szövetségben és a Magyarország Felfedezői, a Tájak-Korok-Múzeum Országos Szövetségében, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Tudományos Egyesületben, de tagja volt a Magyar Újságírók közösségének is.

Szoros kapcsolatot ápolt a jászberényi Városi Könyvtárral és a Jász Múzeummal. Jómagam még az 1970-es évek elején, az ifjúsági klub mozgalomban ismertem meg Pistát, akivel aztán a helytörténetben, honismeretben és a hagyományörzésben haláláig együtt dolgoztunk, és számos szép közös munkát valósítottunk meg.

Nagy tudását, sokrétű munkásságát, a szülőföldje iránti szeretetét széles körben elismerték, és számos díjjal jutalmazták. Birtokosa volt *IPOSZ*, valamint a *Lant és Toll Díjaknak*. „A Jászságért” Alapítványtól kilencediként kapta meg a *Jászságért Díjat*, amit ő nevezett el a jászok Nobel Díjának. Kérdemelte a *Magyar Kultúra Lovagja* címet, s 2019-ben pedig a *Magyar Ezüst Érdemkereszt Polgári Tagozat* általi kitüntetéssel ismerték el elkötelezett honismereti munkásságát.

Fodor István meghatározó személyisége volt a Jászság honismereti, helytörténeti és hagyományörző mozgalmának. Minden túlzás nélkül állíthatjuk, hogy a Jászság élő lexikona, ikonikus alakja volt, aki egész életét a honismeret nemes ügyének szolgálatába állította, amelyben kezdettől fogva hitt, s amelyért képes volt mindent megtenni.

Ízig-vérig jász volt, s erre olyan büszke volt, hogy soha nem mulasztotta el ennek kinyilvánítását.

De most Pista itt hagyott bennünket, és elment egy messzi, titokzatos világba. S mi, akik jól ismertük őt, joggal gondolhatjuk, hogy ott sem unatkozik. Minden bizonnyal már maga köré gyűjtötte az egykori honismereteseket, és folytatják a diskurzust a világ dolgaíróiról.

Kedves Pista! Nem könnyű most nekünk tőled búcsút venni, hiszen oly sokáig az életünk része voltál. De az égiek döntésével nem hadakozhatunk. Te elmentél ugyan, de írásaidban, s az általad teremtett értékekben emléked örökké élni fog.

Kedves Pista! A Jászságban élő és az elszármazott jászok, a honismereti és a hagyományörző közösségek és intézmények nevében búcsúzom most tőled. Az Isten áldjon, nyugodj békében!

Hortiné dr. Bathó Edit,
a Jász Múzeum igazgatója

(A búcsúztató elhangzott
2020. május 21-én
a jászejákóhalmi temetőben.)

Dobos László (1957–2020)

Karcag város önkormányzata 2020. június 13-án hivatalos közleménnyel tudatta, hogy méltósággal viselt súlyos betegségben elhunyt Dobos László, a

város polgármestere, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Közgyűlés tagja.

Dobos László Karcagon született 1957-ben. Általános és középiskolai tanulmányait követően felvételt nyert az egri Tanárképző Főiskolára, ahol 1981-ben testnevelés és földrajz szakos pedagógus diplomát szerzett. Végzését követően tanári pályáját 1981-ben kezdte a karcagi Gábor Áron Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskolában, ahol 21 évig tanított.

1994-ben választották meg először önkormányzati képviselőnek, s 1998 óta haláláig a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Közgyűlés tagja is volt.

2002-2010 júniusáig dr. Fazekas Sándor polgármester mellett a város oktatásért és kultúráért felelős alpolgármestereként dolgozott. 2010 júniusától 2010 októberéig ügyvezető polgármester, majd 2010 októberében Karcag város lakossága először választotta meg polgármesterének. Ezt követően 2014-ben és 2019-ben is újraválasztották, harmadik ciklusa azonban sajnálatosan korán véget ért. Munkáját halála pillanatáig szolgálatnak tekintette.

Dobos László már kultúráért felelős alpolgármesterként is fontos feladatának tekintette, és büszkén támogatta a helybéli hagyományok ápolását. Számos karcagi hagyományörző egyesület tevékenységét kísérte figyelemmel. Aktív tagja volt a Karcagi Birkafőzők Egyesületének, rendszeresen támogatta, és részt vett a Pusztai Róka Nomád Hagyományörző Egyesület, valamint a Karcagi Talpas Íjász Egyesület rendezvényei mellett a Nagykun-sági Népművészek Egyesülete rendezvényein, illetve egyéb karcagi hagyományörző programokon.

Emlékét kegyelettel megőrizzük. Nyugodjon békében!

Dr. Nagy Molnár Miklós, a Györffy István Nagykun Múzeum igazgatója